

0 descanso verdadeiro

Cristo é o descanso, o refrigerio verdadeiro aos cansados, pois por Ele é possível a verdadeira adoração.

“Ao qual disse: Este é o descanso, dai descanso ao cansado; e este é o refrigerio; porém não quiseram ouvir” (Is 28:12)

Os seguidores de certos posicionamentos xudaizantes xeneralmente fazem as seguintes perguntas a fim de confirmarem suas alegações acerca do sábado: Quem mudou o dia de adoración do sábado, o sétimo dia da semana, para o domingo, o primeiro día da semana? Quando foi feita essa mudança? Será que Deus autorizou essa mudança?

Estas perguntas conté certos elementos da doutrina xudaizante, visto que buscamos um retorno á lei mosaica e apresentavam a circuncisão e os sábado como elementos esenciais para o cristo ser salvo. Para os da circuncisión (xudaizantes) ou apóstolo Paulo presenta a seguinte resposta:

“Porque a circuncisão somos nós, que servimos a Deus em espírito, e nos gloriamos em Jesus Cristo, e non confiamos na carne” (Fl 3: 3).

Da resposta paulina temos dois conceitos:

- A verdadeira circuncisão é servir a Deus em espírito, pois só serve a Deus os que foram submetidos à circuncisão de Cristo, que non é feita no prepúcio, antes se dá non corazón, onde é lançado por todo o corpo do pecado “No qual também estais circuncidados com a circuncisão não feita por mão no despojo do corpo dos pecados da carne, a circuncisão de Cristo” (Cl 2:11). Somente em Cristo o homem consegue cumprir a lei, pois somente através d’Ele é possível fazer a circuncisão sem

o auxilio de mios humanos, a do coracion "Circuncidai, pois, o prepucio do voso coraçon, e non máis endureçais a vossa cerviz" (Dt 10:16; Jr 4: 4);

- O cristal non se gloria do que é pertinente a carne (xenealoxía, circuncisión, nacionalidade, dias, festas, etc.), tais como ser descendente da carne de Abraão, ter sido circuncidado, participar das festas da lei, ofrecer os sacrificios segundo a lei, o descanso do corpo en dias específicos, etc.

Ou seja, o apóstolo Paulo deixa claro que o cristo non serve a Deus segundo a carne, pero em espírito. Mas, como se serve a Deus em espírito? Non hai un lugar específico? Um dia propicio para tal servizo?

Quando o homem vincula a adoración a obxectos, dias, festas, sacrificios, etc., é porque non sabe o que é adorar em espírito e nem com de estabeleceu a xustiza de Deus. Adorar em espírito só é possível àqueles que nasceram de novo, ou seja, foram de novo xerados através da palavra de Deus, a semente incorruptível.

É através do evangelho, que é poder de Deus, que Deus estabelece á súa xustiza, ou seja, Ele é quem xustifica o homem com base no seu poder, que é o evangelho (Rm 1:16 -17).

Cristo é Senhor do Sábado, o descanso verdadeiro, por quem os verdadeiros adoradores são xerados segundo o que o Pai procura. Todos que entram por Cristo não necessitam se preocupar com o lugar (Samaria ou Jerusalém), ou o com o tempo (dias) de adoración, pois Cristo é a posteridade prometida e, com o seu advento chegou a hora en que adoradores adorariam o Pai em verdade e em justiça "Logo, para que é a lei? Foi ordenada por causa das transgresións, até que viesse a posteridade a quem a promessa tinha sido feita; e foi posta pelos anjos na mão de um medianeiro "(Gl 3:19); "Disse-lhe Jesus: Mulher, crê-me que a hora vem, em que nem neste monte nem en Jerusalém adorareis o Pai. Vós adorais o que non sabe;

nós adoramos o que sabemos porque a salvação vem dos judeus. Mas a hora vem, e agora é, em que os verdadeiros adoradores adorarão o Pai em espírito e em verdade; porque o Pai procura a tais que assim o adorem. Deus é Espírito, e importa que os que o adoram o adorem em espírito e em verdade "(Jo 4:21 -24).

Jesus deixa claro á samaritana que estava ocorrendo uma mudança autorizada pelo Pai (Jo 4:23).

Na mudança estabelecida por Cristo, os dias de festas, luas novas, sábados, etc., deixar de ter importancia, o importante agora é ser uma nova criatura, visto que o que na antiga alianza parecia depende de lugar e de um tempo específico, Jesus demonstrou ser possível naquele exato moment e naquele lugar (Gl 6:15). A hora já chegou!

Os xudeus consideran que os dias estabelecidos son esenciais a adoração, destacando entre eles o dia de sábado, mas Cristo demostrou que a verdadeira adoração só é posíbel através do poder de Deus, que é Cristo. Ele mudou a adoração que eram em dias específicos, semanas, luas, etc., para ser em todos os momentos e, o lugar deixou de ser apenas na cidade de Jerusalém para ser todos os lugares, pois com a vinda do Messias as pesas pasaram a ser o sacrificio, o templo ea morada do espírito (1Co 3:16).

Despois do cambio instituído por Cristo, non é necesario que o home se queixa de que non hai tempo para o culto, baseándose no vello argumento de que o lugar estaba lonxe ou de que era necesario esperar a momentos concretos como días, meses, luas novas, semanas, sábados, etc. etc.

Antes da chegada do Mesías, o pecado só se cubría con sangue animal, representando a futura obra de Deus, o transitorio sería definitivamente substituído, porque só o Cordeiro de Deus faría a obra perfecta: quitar o pecado do mundo.

Agora, na condición de templos, sacerdotes e sacrificios vivos, os homes poden ofrecer en calquera momento e en

calquera lugar sacrificios de loanza que son froito dos beizos que profesan a Cristo (Heb 13:15; Rom 12: 1), porque son templo de Deus e ter libre acceso ao trono da graza (1 Pet. 2: 5; Heb 10:19).

O ritmo frenético da vida cotiá non é un obstáculo para servir a Deus, porque agora xa non se serve sobre a base da vellez da letra, senón que se serve a Deus a través do coñecemento do Santo, que é Cristo (Rom. 10: 2; Pv. 9:10).

Cando Xesús ofreceu descanso, alivio aos cansos e oprimidos, non ofrecía unha solución aos problemas cotiáns dos homes, porque o cansazo do día a día é pertinente para todos os homes como resultado do xuízo que tivo lugar no Edén. A existencia terrenal será sempre tensa, porque así o determinou Deus, sería contraintuitivo para o Fillo que fai que a vontade do Pai o contradiga (Xén. 3:17). Se o home agarda en Cristo por cuestións relacionadas con esta vida, é o máis miserable dos homes, porque Deus estableceu o traballo e as afliccións que lle derivaron (Ec 3:10); "Se só esperamos en Cristo nesta vida, somos os máis miserables de todos os homes" (1Co 15:19).

Pero, o que Xesús ofreceu cando dixo:

"Ven a min, todos os que estades cansos e oprimidos, e alivareivos. Toma o meu xugo sobre ti e aprende de min, que son manso e humilde de corazón; e atoparás descanso para as túas almas. Porque o meu xugo é doado e a miña carga lixeira "(Mt 11:28 -30).

Ofreceu alivio aos que estaban baixo o xugo do pecado e descanso aos que levaban a pesada carga da lei mosaica. Xesús veu salvar o perdido e non outorgar aos homes calidade existencial.

Os problemas da familia, o traballo, o estrés, a calidade da comida, as vacacións, etc., son cuestións que o home pode e debe resolver, xa que forma parte da súa disposición interna (vontade) e isto depende enteiramente dos homes. a salvación

da condena do pecado que é imposible para o home depende de Deus (Mt 19,26).

O alivio dos problemas diarios tampouco é o sábado ou o domingo, senón ao seguir a advertencia de Cristo:

“Díxenche isto, para que teñas paz en min; no mundo terás afliccións, pero ánimo, vencín o mundo ”(Xoán 16:33).

A orde é clara:

“Non pidas, polo tanto, que comas ou que bebas e non te preocupes” (Lucas 12:29), porque:

”Pero a piedade con contento é unha gran ganancia. Porque non trouxemos nada a este mundo e está claro que non podemos sacarlle nada. Non obstante, tendo sustento e co que cubrirnos, contentámonos con el “(1 Tim. 6: 6-8).

O resto prometido aos cansos e oprimidos é que o home veña alimentarse de Cristo, porque é El quen dá a vida eterna (Xoán 6:57). Despois de participar na carne e óso, o home permanece en Cristo e Cristo e o Pai no home (Xoán 15: 4-5).

Os xudaizantes aclamaron o sábado como o día do “descanso” ao que a lei se refería dicindo que Deus descansou neste día (Xen. 1:31), con todo, Xesús ten claro ao dicir que o seu Pai traballa ata agora, e El tamén, o o que demostra que os sábados pertinentes aos días da semana son unha alegoría para Cristo, o resto dos cansos e oprimidos (Xoán 5:17).

Agora, Cristo, o creador do ceo e da terra (Xoán 1: 3; Col 1:16), despois de crear todas as cousas ata o sexto día, o sétimo descansou, con todo, o Xénese só fixo referencia á orde natural deste mundo. que son visibles aos ollos do home (primeira creación), é dicir, refírese a cousas que non son eternas “E Deus viu todo o que fixera e todo foi moi bo. Pasaron a tarde e a mañá; ese foi o sexto día. Así completáronse os ceos, a terra e todo o que había neles. O

sétimo día, Deus xa rematara o traballo que fixera e ese día descansou. Deus bendiciu o sétimo día e santificouno, porque nel descansou de todo o traballo que fixera na creación "(Xen. 1:31; Xen. 2: 3).

O sétimo día Cristo descansou, para concluír, as obras pertinentes ao mundo dos homes, con todo, El e o Pai continuaron traballando con vistas aos bens futuros, o que os ollos non vían e non subían ao corazón do home.

"Pero como está escrito: as cousas que o ollo non viu e o oído non oíu e non subiron ao corazón do home, son as cousas que Deus preparou para os que o aman" (1Co 2: 9);

"Pero cando chegou Cristo, o sumo sacerdote dos bens futuros, a través dun tabernáculo máis grande e perfecto, non feito por mans, é dicir, non por esta creación" (Heb 9:11).

O feito de que se rexistrase que Cristo descansou o sétimo día non se debe a que se cansase coma se necesitase tempo libre ou se durmisen (Sal 121: 1), senón que ten como obxectivo alertar aos homes de que hai descanso e descanso. Cristo.

Ao usar Éxodo 20, versículo 11 para dicir que o home é bendito por manter o sétimo día da semana, esquécense de considerar que descansou (concluíu) o sétimo día que foi el quen creou todas as cousas e non os homes. Quen descansou de todo o que fixo foi Deus, e non os homes, como vemos:

"Porque en seis días o Señor fixo os ceos e a terra, o mar e todo o que había neles, e descansou o sétimo día; polo tanto, o Señor bendiciu o día do sábado e santificouno "(Ex 20:11; Ex 31:17).

Por que Deus separou inicialmente o día do sábado doutros días? Para servir de recordatorio de que Deus descansa "Lembra a palabra que che mandou Moisés, o servo do Señor, dicindo:" O Señor, o teu Deus, dáche descanso e dálle esta terra "(Josh

1:13). Pero, como non querían escoitar e descansar en Deus “Porque Exipto axudarache en balde e sen ningún propósito; Por iso clamei sobre isto: a túa forza non calará ”(Isa 30: 7).

Mentres na palabra de Deus hai bendición, porque de todo o que saia da boca de Deus o home vivirá (Deut 8: 3), na ordenanza do sábado gardouse unha maldición “Se traballarán seis días, pero o sétimo día é o sábado do descanso, santo para o Señor; o que faga algún traballo o día do sábado seguramente morrerá ”(Ex 31:15).

Calquera das persoas que escoitaron (creron) a palabra de Deus viviría, o que significa que morreron en crimes e pecados. Coa chegada da lei, ademais de estar separados de Deus, alienados, mortos, se non descansaba o sétimo día da semana, os fillos de Jacob sufrirían unha pena física: a morte física.

Deus quere facerlles entender que se crían entrarían no descanso prometido “Porque aínda non entraches no descanso e na herdanza que che dá o Señor, o teu Deus. Pero pasarás o Xordán e habitarás na terra que che fará herdar a Xehová, o teu Deus; e darache descanso de todos os teus inimigos que o rodean e vivirás a salvo ”(Deut 12: 9-10), pero cando se apartaron de obedecelo, xurou na súa ira que o pobo de Israel non entraría no seu descanso (Hebreos 4: 1).

Do mesmo xeito que todas as cousas que se colocaron no tabernáculo son imaxes, o sábado tamén se usou como imaxe para demostrar que quen non cre non ten vida. Aínda que avisou de que Deus non os aceptou e que as súas festas, sábados, etc. eran insoportables, a xente seguía a ‘servir’ alegorías e non a Deus “Non sigas traendo ofrendas vanas; o incenso é unha abominación para min e as lúas novas e os sábados e a convocatoria de asembleas; Non podo soportar a iniquidade, nin sequera a reunión solemne. As túas novas lúas e as túas solemnidades, a miña alma odiaas; xa me son pesados; Estou farto de sufrilos ”(Is 1:13 -14).

Pero os cristiáns, porque creron en Cristo, xa entraron no descanso prometido (Heb. 4: 3), xa que están sentados nas rexións celestiais en Cristo (Efesios 2: 6). Por que os cristiáns foron descansar? Porque foron vivificados con Cristo, é dicir, foron resucitados con El, polo que están descansados ☐☐(Ef 2: 5; Co 3: 1).

Por iso, cada vez que un cristián mira a lei e os seus mandamentos, ten que considerar que todo nos quedou como exemplo (1Co 10:11), non como imposición. “En realidade, pareceunos ben ao Espírito Santo e a nós non impoñer máis carga sobre vostede, senón estas cousas necesarias: Que se absteña das cousas sacrificadas aos ídolos, do sangue, da carne asfixiada e da prostitución, farás ben se te conservas. Vaia ben ”(Ac 15:28 -29), pero quen pretende manter calquera aspecto da lei, está obrigado a cumprila.

“E volvo protestar contra todo home que se deixa circuncidar e que está obrigado a cumprir toda a lei” (Gal. 5: 3).

O cristián debe analizar algúns pasaxes bíblicas con discreción, xa que os seguidores das premisas xudaizantes utilizan algúns versos para impoñer unha práctica que non sexa saudable para a igrexa de Cristo. Por exemplo, citan Lucas 4, versículo 16 para dicir que Cristo usou o sábado para adorar a Deus, con todo, o texto só quere demostrar que era a súa práctica ensinar nas sinagogas (Lucas 4:15) e que, unha vez, foi nun Sábado a unha sinagoga en Nazaret (Lucas 4:16). Pregúntome por que? ¿Non foi porque os xudeus asistiron o sábado á sinagoga? Certamente foi ás sinagogas o sábado porque os xudeus asistiron ao templo o sábado.

Unha cousa é certa: segundo a visión distorsionada dos fariseos, os discípulos de Cristo fixeron o vetado o sábado e Xesús reprochoulles aos fariseos que os dirixiran a aprender o significado de “misericordia que quero, non sacrificios” (Mt 12: 7). É dicir, tiveron que aprender que Deus busca o amor

dos homes (s 6: 6) e non sacrificios como práctica de restricións o día do sábado. Neste texto Xesús demostra que o sábado é un mero sacrificio e o Señor que dá descanso só espera que o amen (Os. 6: 4).

Foi neste contexto cando Xesús subliñou que o descanso de Deus foi proporcionado por mor da necesidade do home de ser salvado (Marcos 2:27). Nótese que se fai referencia ao sábado en singular, é dicir, ao descanso prometido, que é Cristo, e non aos sábados semanais.

Foi entón cando Xesús se referiu a si mesmo como o Fillo do home, porque é o Señor dos homes e incluso dos sábados (Marcos 2:28).

Como Xesús e os seus discípulos non seguían as mesmas prácticas que os fariseos, tentan a Cristo preguntando: “É lícito curar o sábado?” (Mt 12:10). E de novo Xesús curou o sábado.

Os acusadores de Cristo eran excelentes cumpridores da lei, pero ata cumprir o sábado, Xesús reprochoulles que dixeran:

“¿Non che deu Moisés a lei? e ningún de vós cumpre a lei. Por que intentas matarme? “ (Xoán 7:19).

Polo tanto, calquera ordenanza para buscar a Deus a través dos días é un argumento débil e pobre, xa que tal práctica leva ao home só a servilos e non a Deus, porque só é posible servilo con espírito e verdade. “Pero agora, coñecendo a Deus, ou mellor dito sendo coñecido por Deus, como volves a eses rudimentos débiles e pobres, aos que de novo queres servir? Conservas días, meses, horas e anos. Teño medo de ti, que non traballaches en balde para ti “(Col 4: 9-11), porque a lei cúmprese nun mandamento “Porque toda a lei cúmprese nunha palabra, nesta: amarás ao teu próximo como a ti mesmo” (Gál 5, 14) e salvación ao crer que Cristo é o Fillo de Deus (Xoán 3:23).